

AGATHA CHRISTIE

CRIMĂ LA VICARIAT

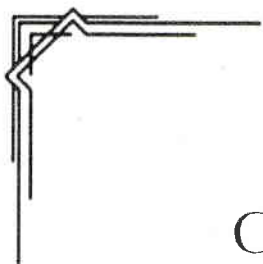
Traducere din limba engleză
CEZAR OCTAVIAN TABARCEA

LITERA
București

CUPRINS

Capitolul 1	5
Capitolul 2	16
Capitolul 3	30
Capitolul 4	43
Capitolul 5	56
Capitolul 6	67
Capitolul 7	82
Capitolul 8	88
Capitolul 9	98
Capitolul 10	109
Capitolul 11	121
Capitolul 12	134
Capitolul 13	152
Capitolul 14	162
Capitolul 15	173
Capitolul 16	186
Capitolul 17	204
Capitolul 18	215
Capitolul 19	228
Capitolul 20	240
Capitolul 21	250

Capitolul 22	257
Capitolul 23	277
Capitolul 24	289
Capitolul 25	299
Capitolul 26	319
Capitolul 27	338
Capitolul 28	343
Capitolul 29	346
Capitolul 30	355
Capitolul 31	369
Capitolul 32	373

CAPITOLUL 1

Nu eram sigur de unde ar trebui începută această poveste, dar, în cele din urmă, m-am hotărât asupra unei scene petrecute într-o miercuri, la vicariat, pe când ne luam dejunul. Cu toate că, în linii mari, discuția nu este relevantă pentru chestiunea de față, a inclus totuși câteva momente care au influențat evenimentele ulterioare.

Tocmai terminasem de tăiat în felii o bucată de carne de vită fiartă (că veni vorba, era extrem de tare); așezându-mă la loc pe scaun, am emis ipoteza, foarte nelalocul ei pentru un om înveșmântat în haina preoțească, cum că, dacă se găsea cineva să-l ucidă pe colonelul Protheroe, această persoană putea face un mare bine umanității. Pe dată, tânărul meu nepot, Dennis, mi-a replicat:

- Când moșul o să fie găsit zăcând într-o baltă de sânge, o să ne aducem aminte de ce-ai spus și asta va fi rău pentru dumneata. Mary o să depună și mărturie, nu-i așa, Mary? O să povestească

în amănunt cum fluturai cuțitul de tăiat carne, cu gesturi amenințătoare...

Mary este fată în casă la vicariat, dar asta reprezintă doar o scurtă oprire din drumul care s-o ducă spre un serviciu mai bun și mai bine plătit. Auzind ce se vorbea, ea s-a mulțumit să spună, cu o voce foarte răsunătoare și seacă:

- Legumele!

Apoi, cu un gest feroce, a trântit un platou pe masă, în fața lui Dennis.

- Așa de rău ți-a mers cu colonelul? m-a întrebat soția mea, pe un ton milos.

N-am putut să-i răspund imediat, fiindcă Mary, după ce așezase legumele pe masă, cu un zgomot ca de tunet, mi-a vârât sub nas un platou cu găluște absolut dezgustătoare de apoase ce erau. Am refuzat-o politicos, iar ea a lăsat platoul pe masă, cu gesturi bruște, și a ieșit.

- Păcat că sunt așa o proastă gospodină, s-a auzit glasul soției mele, cu o nuanță sinceră de regret.

M-am simțit înclinat să-i dau dreptate. Pe soția mea o cheamă Griselda - nume foarte potrivit pentru o soție de preot. Numai că potrivelile se termină aici. Spre exemplu, ea nu este deloc blajină. Am crezut dintotdeauna că un om al bisericii nu trebuie să se însoare. Nici acum nu-mi dau seama ce m-a făcut s-o implor pe Griselda să mă ia de bărbat, la numai 24 de ore

după ce-o cunoscusem. Am spus mereu sus și tare că însurătoarea este o problemă foarte serioasă și că nimeni nu trebuie să facă acest pas fără să-l cântărească îndelung înainte, și că lucrul cel mai important este potriveala gusturilor și a stilului de viață. Griselda este cu aproape 20 de ani mai tânără ca mine, îți ia mințile de drăguță ce e, dar mai e și complet incapabilă de a lua lucrurile în serios. Nu se pricepe la nimic, iar traiul alături de ea este un mare efort. După cum se poartă, s-ar zice că parohia mea este o uriașă farsă, pusă la cale numai pentru distracția ei. Am încercat s-o educ și am eșuat. Sunt mai convins ca niciodată că, pentru un cleric, celibatul este situația cea mai potrivită. I-am spus asta și Griseldei, pe ocolite, de mai multe ori, dar ea s-a mulțumit, de fiecare data, să râdă.

- Scumpa mea, i-am spus atunci, dacă ai încerca să ai puțină grijă...

- Uneori, am, mi-a răspuns Griselda. Însă, una peste alta, am impresia că lucrurile merg și mai rău, atunci când mă străduiesc să mă ocup eu însămi. E limpede că nu sunt făcută pentru gospodărie. Mi se pare că e mai bine să las totul pe seama lui Mary și să mă consolez cu ideea că mă voi simți stingherită și că voi avea la masă numai feluri proaste.

- Și cu soțul tău cum rămâne, iubito? am întrebat-o eu, cu reproș, după care, păcătuind

ca diavolul care cita din Sfânta Scriptură pentru a-și atinge scopurile, am continuat: „Și să se ocupe ea de cele ce țin de gospodărie...”

- Ia gândește-te cât ești de norocos că nu ai ajuns în situația de-a fi sfâșiat de lei, m-a întrerupt pe dată Griselda. Sau ars pe rug. Mâncarea proastă, praful și viespile moarte nu sunt un motiv de supărare și agitație. Mai povestește-mi de colonelul Protheroe. Un noroc au avut și primii creștini - pe atunci nu existau epitropi pe lângă biserici.

- Ce bătrân brutal, arțăgos și plin de el, a intervenit Dennis. Nu mă mir că prima soție și-a luat lumea în cap.

- Păi, ce altceva putea să facă? s-a întrebat soția mea.

- Griselda, i-am spus eu aspru, te rog să nu mai vorbești așa!

- Hai, iubitele, mi-a răspuns cu multă afecțiune, povestește-mi! De data asta, ce-a mai fost? Tot domnul Hawes, care face plecăciuni, dă din cap și se închină tot timpul?

Hawes este noul diacon - sosit de curând la noi. Nu trecuseră pe atunci decât vreo trei săptămâni de când apăruse. E un om foarte bisericos și ține post în fiecare vineri. Iar colonelul Protheroe era foarte pornit împotriva ceremoniilor de orice fel.

- Nu, de data asta nu. A mai zis câte ceva, dar numai în treacăt. De data asta, totul a pornit de la doamna Price Ridley și de la bancnota ei nenorocită de-o liră.

Doamna Price Ridley face parte din parohia mea și este o persoană foarte cucernică. În ziua când comemora moartea fiului ei, venise la slujba de dimineață și pusese o bancnotă de o liră în cutia milei. Ceva mai târziu, citind lista colectelor, constatase, îndurerată, că suma cea mai mare pomenită acolo era de zece șilingi. Mi se plânsese și mie, iar eu îi răspusesem, cu mult bun-simț, că făcuse, pesemne, o confuzie.

- Cu toții îmbătrânim, îi spusese eu, încercând să închei discuția cu tact. Trebuie să plătim prețul anilor care ni se adună în spate...

Ce să zic? Ciudat, dar vorbele mele nu făcuseră decât s-o irite și mai tare. După ce-mi trântise în față că totul i se părea foarte straniu și că era uimită de reacția mea, plecase valvârtej și, cred eu, se dusese drept la colonelul Protheroe - genul de om căruia îi place să facă scandal cu fiecare prilej care i se oferă. Și asta făcuse și atunci. De un lucru îmi pare rău - că se nimerise să fie într-o miercuri. Miercurea dimineață trebuie să țin lecții la școala parohială, iar asta mă face să fiu foarte nervos și tulburat întreaga zi.

- La urma urmei, trebuie să se distreze și el puțin, a zis soția mea, de parcă încerca să rezume

totul dintr-o perspectivă nepărtinitoare. Pe el, nimeni nu-l măgulește, nimeni nu-i spune „dragă domnule vicar“, lui nimeni nu-i brodează papuci din aceia de casă, oribili, și nimeni nu-i dă șosete în dar, când vine Crăciunul. Și nevastă-sa, și fiică-sa s-au săturat de el până peste cap. Pesemne că-i place să se creadă și el important, măcar într-o privință.

- Bine, dar n-ar trebui să fie așa de agresiv, am replicat eu, destul de iritat. Cred că nici nu și-a dat bine seama de ceea ce spunea. Vrea să verifice toate registrele bisericii, ca să nu existe vreo delapidare. Chiar așa s-a exprimat, „delapidare“! Ce-o fi crezând, că am început să fur din banii bisericii?

- Pe tine n-are cine să te bănuiască, dragule, mi-a răspuns Griselda. Toată lumea știe că ești demn de încredere... ceea ce, la urma urmei, este un prilej minunat. Știi ce mi-aș dori? Să iei câte ceva din fondurile S.P.G.¹ Niciodată nu mi-au plăcut misionarii, nu pot să-i suport.

Aș fi vrut s-o dojenesc pentru ceea ce auzisem, dar tocmai atunci a intrat Mary, aducând o bu-dincă de orez, nu tocmai coaptă. Am încercat să protestez slab, dar Griselda a spus că japonezii

¹ Society for the Propagation of the Gospel in Foreign Parts - o organizație de misionari ai Bisericii Anglicane, înființată în 1701 (n.red.)

nu mănâncă orezul decât așa, pe jumătate făcut, și că tocmai de-asta sunt așa de inteligenți.

- Ba chiar aș spune că, dacă ai mânca o bu-dincă la fel ca asta, în fiecare zi, până duminică, ai ajunge să ții o predică minunată.

- Doamne ferește, m-am înfiorat eu, apoi mi-am continuat vorba: Protheroe vine înapoi mâine-seară ca să ne uităm împreună în registre, așa că astăzi trebuie să-mi sfârșesc discursul pentru C.E.M.S.¹ Am căutat niște referințe în *Realitatea canonicului Shirley*, și m-am lăsat prins de ea în așa măsură, încât n-am lucrat cât mi-aș fi dorit. Tu ce faci după-amiază, Griselda?

- Îmi fac datoria, ca orice soție bună de vicar. La 16.30 - ceai și bîrfa.

- Și cine o să vină?

Cu o sclipire de virtute pe chip, Griselda a început să numere pe degete.

- Doamna Price Ridley, domnișoara Wetherby, domnișoara Hartnell și înfricoșătoarea Miss Marple.

- Mie, unuia, Miss Marple îmi place, am comentat. Măcar are simțul umorului.

- Dintre toate scorpțiile din sat, ea e cea mai rea, s-a opus Griselda. Știe tot ce mișcă și trage cele mai îngrozitoare concluzii.

¹ Church of England Men's Society - Asociația Membrilor Bisericii Anglicane (n.red.)